

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5840/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Marijan Modrušan, Zagreb, Ulica Vladimira Nazora 59 A, OIB: 48268766923, kojeg zastupa opunomoćenica Nera Kristina Tuđman, odvjetnica u Zagrebu, Kaptol 12, protiv tuženika: Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa opunomoćenica Anamarija Udiljak, odvjetnica u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 224/III, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 21. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja i tužiteljeve opunomoćenice te tuženikove opunomoćenice, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u čl. 1., rečenice 5., Ugovora o nenamjenskom gotovinskom kreditu, od 28. kolovoza 2006., serijski broj ugovora 3703149, S/E broj 959 833-779-8, sklopljenog između tužitelja Marijana Modrušana, OIB: 48268766923, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, OIB: 02535697732, kao kreditora, a koja glasi: "Korisnik AMERICAN EXPRESS kartice obvezuje se platiti jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini 4% od iznosa označenog pod (A)."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 58,40 EUR, s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zateznim kamatama tekućim od 28. kolovoza 2006. do isplate, po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja

iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu 279,63 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

V. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 15. rujna 2025. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da je tužitelj s tuženikom 28. kolovoza 2006. sklopio Ugovor o nenamjenskom gotovinskom kreditu, serijski broj ugovora 3703149, S/E broj 959 833-779- 8 (dalje: Ugovor). Navedenim kreditom je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos 11.000,00 HRK. Tužitelj ističe kako je odredba čl. 1., rečenica 5., predmetnog Ugovora o kreditu nepoštena i ništetna ugovorna odredba. Naime, navedenom odredbom tužitelju je obračunata i naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 440,00 HRK, odnosno 58,40 EUR, a koja naknada je naplaćena prilikom isplate kredita. Tužitelj predmetnu naknadu, odnosno odredbu Ugovora o kreditu prema kojoj je ista naplaćena i obračunata, smatra ništetnom. Navedenom odredbom povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i poštujući interese obiju strana, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Odnosno, radi se o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Naime, tužitelj nije bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade, niti je bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje iste naknade, te bi također neprihvatanjem takve odredbe tužitelj bio ograničen u ostvarivanju svog prava, jer osoba koja ne bi prihvatila takvu odredbu ne bi mogla dobiti kredit od banke. Nadalje, tuženik ne može opravdati osnovanost iznosa predmetne naknade, odnosno da su se plaćanjem iste u ugovorenom postotku od iznosa kredita podmirivali stvarni troškovi, jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, a iz čega proizlazi zaključak da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobrenja kredita. Također, takva naknada određuje se i naplaćuje isključivo jednostranom odlukom banke. Uzimajući u obzir da se radi o tipskom ugovoru, odnosno o odredbama koje su unaprijed formulirane, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, te da tuženik nije tužitelju jasno predočio o kakvim se točno stvarnim troškovima, koji ulaze u spornu naknadu radi, navedena ugovorna odredba dovela je do značajne neravnoteže u pravima i obvezama

ugovornih strana na štetu tužitelja. Slijedom navedenog, takva odredba smatra se ništetnom u smislu odredaba čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima, kao i čl. 59., 81., 83. i 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Naime, tužitelj ne bi mogao ostvariti pravo na kredit da prethodno nije prihvatio spornu odredbu. Takva naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima tuženika te naplaćivanje iste utječe na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu, što je i, između ostalog, u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere. Tužitelj nadalje posebno napominje kako nije niti jasno koje je troškove tuženik imao prilikom obrade kredita i što ta naknada predstavlja. Tužitelj je zbog navedene ništetne odredbe sadržane u čl. 1., rečenici 5., Ugovora o kreditu, tuženiku 28. kolovoza 2006. uplatio iznos 440,00 HRK odnosno 58,40 EUR, stoga isti zajedno sa zateznim kamatama zahtijeva, po utvrđenju ništetnosti navedene odredbe. Tužitelj naglašava kako s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarao o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, niti je to mogao, a što je još jedan razlog ništetnosti predmetne odredbe (presuda Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014.). Posebno se skreće pozornost na to da zahtijevanje predmetne naknade sa zateznim kamatama nije u zastari, a to iz razloga što zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, po kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno njegove odredbe, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, sukladno zaključku Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. Nadalje, tijekom zateznih kamata se utvrđuje sukladno odredbi čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, budući da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da je tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe jer je istu nametnuo tužitelju bez mogućnosti pregovaranja, nepošteni stjecatelj, a zbog čega tužitelj ima pravo zahtijevati zatezne kamate tekuće od dana plaćanja iste naknade. Zaključno, tužitelj napominje kako je već u brojnim predmetima navedena odredba utvrđena ništetnom, a što je potvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama posl. br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., posl.br. Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024. i posl. br. Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnog ugovorne odredbe glede naplate tzv. ulazne naknade odnosno naknade za obradu kreditnog zahtjeva te posljedično zahtjev za isplatu iznosa 58,40 EUR sa zateznim kamatama od 28. kolovoza 2006., uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

2.   Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 9. ožujka 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 33), u kojem se navodi da se tuženik protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti, budući da su isti neosnovani. Tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Radi se o sporu za isplatu iznosa 58,40 EUR, a tužitelj u tužbi naznačuje VPS u iznosu 1.350,00 EUR. Tuženik se poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-374/2013-3 od 6. prosinca 2017. Tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Tuženik ukazuje na presudu Suda EU u predmetu C/2024/3564 od 25. travnja 2024. Dakle, sukladno predmetnoj odluci nema osnove za fiksiranje dospijeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe. Tuženik prigovara tužitelju svojstvo potrošača. Tuženik ističe kako je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o

kreditu bilo izrijekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Dakle, ugovaranje naknade za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, a i nadalje je dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti). Sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Predmetna odredba je jasna, uočljiva i razumljiva te je omogućavala tužitelju točno odrediti njezine ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju, s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog Ugovora. Predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Možebitna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora), a pritom se tuženik poziva na presude Suda EU u predmetu C-415/11 od 14. ožujka 2013. i C-226/12 od 16. siječnja 2014. S obzirom da je ugovorena naknada u iznosu 440,00 HRK odnosno 58,40 EUR, sporna odredba ne uzrokuje niti znatnu ekonomsku neravnotežu. U odnosu na tužiteljevo pozivanje na odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, tuženik ističe da tužitelj ima pravo zahtijevati kamate od dana navodnog stjecanja tek ako dokaže da je tuženik nepošteni stjecatelj. Slijedom navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu tuženiku parničninih troškova.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u Ugovor o nenamjenskom gotovinskom kreditu broj 3703149 s otplatom putem American Express kartice, od 28. kolovoza 2006. (list 8), otplatni plan, od 28. kolovoza 2006. (list 9 i 10) i tuženikovu obavijest o konačnoj otplati kredita, od 12. prosinca 2006. (list 11) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja osobno kao stranke na ročištu 21. svibnja 2026. (list 132 i 133).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavka glede naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazne naknade), te posljedično zahtjev za isplatu, kao povrat stečenog bez osnove.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljem sklopio u Zagrebu 28. kolovoza 2006. Ugovor o nenamjenskom gotovinskom kreditu broj 3703149 s otplatom putem American Express kartice lovcu.

Sporna je ništetnost navedenog uglavka Ugovora o kreditu te posljedično pravo na isplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost, dok nije sporna visina tužbenog zahtjeva niti datum naplate iste naknade. Istaknut je prigovor zastare i prigovor svojstva potrošača.

6. Uvidom u Ugovor o nenamjenskom gotovinskom kreditu broj 3703149 s otplatom putem American Express kartice, od 28. kolovoza 2006. (list 8), utvrđeno je da je isti sklopljen u Zagrebu između ovdje tuženika, kao banke i ovdje tužitelja, kao korisnika American Express kartice, u svezi kredita u iznosu 11.000,00 HRK, uz broj anuiteta 24 u mjesečnom iznosu 512,58 HRK (glavnica+kamata) te iznosa jednokratne naknade od 440,00 HRK (toč. D) te je ugovoreno da banka odobrava korisniku American Express kartice naznačeni iznos (toč. A), korisnik American Express kartice obvezuje vratiti naznačeni iznos kredita, uvećan za kamatu po fiksnoj kamatnoj stopi

od 10,98% godišnje koja se obračunava dekurzivnom proporcionalnom metodom, te se otplata vrši u jednakim mjesečnim anuitetima u naznačenom iznosu (toč. C) u visini naznačenog iznosa anuiteta (toč. C) te se ujedno korisnik American Express kartice obvezuje platiti jednokratnu naknadu naznačenu pod toč. D u visini od 4,00% od iznosa naznačenog kredita, te se naznačeni iznos kredita umanjuje za iznos naknade naznačene pod toč. D i preostali dio stavlja na raspolaganje korisniku American Express kartice opisan u čl. 2. istog Ugovora, dok će banka ispostaviti korisniku American Express kartice anuitetski plan, te je, u slučaju da iznos mjesečnog anuiteta iz istog Ugovora ne odgovara iznosu mjesečnog anuiteta iz anuitetskog plana, mjerodavan anuitetski plan (čl. 1.); ujedno se korisnik American Express kartice obvezuje otplaćivati kreditu u HRK, uplatom na žiro račun PBZ Card d.o.o., Zagreb, na način kako se podmiruju transakcije po American Express karticama, uz primjenu Ugovora o korištenju American Express kartice, te upućuje PBZ Card d.o.o., Zagreb, da uplaćena sredstva doznačuje PBZ d.d., Zagreb, sukladno Ugovoru o poslovnoj suradnji sklopljenom između PBZ Card d.o.o., Zagreb i PBZ d.d., Zagreb (čl. 2.)

7. Na temelju iskaza tužitelja, saslušanog osobno kao stranke na ročištu 21. svibnja 2026. (list 132 i 133), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koji je iskazom u cijelosti ostao kod navoda iz tužbe te svih tužiteljevih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunio i pojasnio, utvrđeno je da je tužitelj tijekom 2006. godine kod tuženika podigao predmetni nenamjenski gotovinski kredit. Radilo se o kunskom kreditu uz visoku fiksnu kamatnu stopu, dok se ne sjeća roka otplate. Isti kredit iskoristio je tužitelj za osobne potrebe poglavito podmirenje troškova učinjenih po Amex itd. Predmetni kredit je tužitelj otplatio u cijelosti, u ugovorenom roku. Isključivo je tužitelj otplaćivao anuitete kredita i to putem uplatnica. U vrijeme sklapanja Ugovora tužitelj nije bio nositelj obrta niti je obavljao poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je ostvarivao prihode od nesamostalnog rada (plaću). Tužitelj je izabrao tuženika za kreditora u ovom slučaju, jer je nudio najpovoljnije kredite takve vrste. Nitko od ovlaštenih osoba tuženika nije informirao tužitelja o sadržaju i značenju pojedinih ugovornih odredbi niti o ekonomskim ni pravnim posljedicama istih. Tako nitko od ovlaštenih osoba nije ukazao tužitelju na obvezu plaćanja tzv. ulazne naknade pri isplati kredita niti mu je pojašnjena struktura iste naknade kao niti visina iste, odnosno koji su stvarni troškovi i svrha iste naknade. Tek nakon što je tužitelju isplaćen kredit, uvidio je tužitelj da mu je isplaćen manji iznos od ugovorenog, odnosno kada je tužitelj došao do spoznaje da mu je tuženik ustegnuo od iznosa kredita tzv. ulaznu naknadu. Tužitelj nije mogao pregovarati o niti jednoj ugovornoj obvezi, jer se radilo o tipskom ugovoru. Tužitelj nije htio izmijeniti niti jednu ugovornu odredbu odnosno nije pregovarao o niti jednoj ugovornoj odredbi, to tim više jer nije niti znao za istu mogućnost. Tužitelj je potpisao nacrt Ugovora te nakon što je tužitelj primio isplatu manjeg iznosa od ugovorenog, pročitao je tužitelj Ugovor. S obzirom na protek vremena, misli, tužitelj da je dobio nacrt Ugovora te je s istim otišao na ovjeru kod javnog bilježnika. Navedeni nenamjenski gotovinski kredit je tužitelj utrošio za podmirenje troškova nastalih korištenjem kreditne kartice American Express i to isključivo za tekuće životne potrebe. Naime u to vrijeme je tužitelj bio zaposlen kod HRT, javne ustanove, Zagreb, te je tužitelj primao primanja koja su bila 20% niža od prosjeka za tužiteljevu visoku stručnu spremu, skrbio je o troje djece. Tužitelj je po zvanju akademski glazbenik violinist i profesor violine te je do umirovljenja dakle, u predmetnom razdoblju 2006. godine do otplate kredita bio zaposlen kod simfonijskog orkestra HRT, javne ustanove, Zagreb. Prije sklapanja Ugovora tužitelj isti nije pročitao iz razloga što je dizao gotovinski kreditu u iznosu 11.000,00 HRK te je bila fiksna kamatna stopa znatno visoka pa stoga nije smatrao da

bi pored tako velike kamatne stope imao još kakvih daljnjih izdataka i troškova povodom istog kredita. Naglašava da je imao apsolutno povjerenje u tuženika, kao poslovnu banku, odnosno ozbiljnu financijsku instituciju. Ispočetka tužitelj nije vjerovao da je tuženik mogao učiniti to što je, odnosno da je tužitelju uskratio isplatu cjelokupno ugovorenog iznosa kredita, dakle, odmah umanjio za iznos tzv. ulazne naknade. Tužitelj nije odmah tražio tuženika povrat naplaćene tzv. ulazne naknade, jer nije znao da je isto moguće. Tužitelj je prije godinu dana saznao od poznanika za mogućnost osnovanog utuženja za tzv. ulaznu naknadu. Tužitelj je čuo za dvije presude iz 2018. godine. Tužitelj je pratio slučaj "Franak" te je shvatio da su moguće svakovrsne malverzacije od strane poslovnih banaka.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 14. travnja 2026. (list 130 i 131) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. II.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, s obzirom da će drugim prihvaćenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, valja imati na umu i recentnu sudsku praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019., Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. i Rev-673/23 od 13. veljače 2024., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, podigao nenamjenski gotovinski kredit, dakle novac koji je utrošio iskoristio je nenamjenski, za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužitelja, poglavito podmirenje troškova učinjenih korištenjem America Express kartice, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužitelja, dakle tužitelj je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati,

s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljev iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužitelj nije niti pokušao utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornog uglavka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužitelj nije mogao ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe Ugovora o kreditu, a koje su predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za obradu kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužitelj pristupio s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njegovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem pregovarao o spornoj odredbi, pa da se stoga ista ne bi mogla smatrati nepoštenom. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužitelju odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, odnosno strukturi i načinu obračuna iste naknade te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o načinu obračuna, visini niti strukturi naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao ni svrsi ni stvarnim troškovima iste.

Ujedno, ukoliko je Ugovor o kreditu ispunjen, a što je ovdje slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužiteljici pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

Naime, mjerodavnom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), koja je istovjetna kasnijoj odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.) je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

12. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o navedenoj odredbi nije pregovaralo, jer je unatoč tuženikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužitelju niti sklapanje takvog Ugovora da iste ugovorne odrednice (sporni uglavak čl. 1.) nisu bile uključene u Ugovor, kako to proizlazi i iskaza tužitelja, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

13. Osim toga, upravo pravilno tužitelj tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužitelj, kao korisnik kredita, mogao samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem iste odredbe u Ugovor, pa je logički izvjesno da od nje niti odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da je pravilna. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužitelja, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

Međutim, spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZZP).

14. Nadalje, odredbom čl. 84. ZZP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potonjeg, na spornu ugovornu odredbu ne odnosi se isključenje testa nepoštenosti. Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020., u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi pitanja naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da glede pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

Bitno je i istaknuti, da se takvim spornim uglavkom u Ugovoru, kojim je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana u postotku od iznosa kredita, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo. Stoga, proizlazi da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužitelj je nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku, kako glede njegove pregovaračke moći, tako i njegovog stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak niti je objasnio tužitelju kakav je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Naime, ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u ovom slučaju ista naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik uopće nije niti pokušao razjasniti tužitelju zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju istu naknadu. Također, sadržaj navedene odredbe nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna iste naknade niti su isti tužitelju izloženi ni pojašnjeni. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti i to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužitelj se je tuženiku obvezao platiti ugovorne kamate, a troškovi obrade i odobrenja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužiteljica plaća (presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.)

Naposlijetku, glede zahtjeva za plaćanjem zateznih kamata od dana isplate/korištenja kredita kada je naplaćena naknada za obradu kredita do isplate, valja reći da tužitelj osnovano ističe da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Dakle, tuženik je bio nepošten stjecatelj, te samom činjenicom istog, zatezna kamata teče od dana nepoštenog stjecanja. Sukladno čl. 1111. ZOO-a, sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna, s obzirom na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

15. Napominje se neograničeno isticanje ništetnosti, odnosno čl. 328. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO) je određeno da se pravo na isticanje

ništetnosti ne gasi. Ujedno, neosnovan je prigovor zastare glede tražbine po osnovi naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Naime, u ovom slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. ZOO-a. Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenom i ništetnom ugovorna odredba sadržana u čl. 1. Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

16. Glede postojanja pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe na utvrđenje ništetnosti valja reći da je odredbom čl. 322. ZOO-a propisano da ništetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom zakonu, a sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje ništetnosti ima učinak prema svim osobama (erga omnes), a ne samo između stranaka, što je poglavito važno u slučajevima kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica ništetnosti (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja, mogućnost upisa u registre i sl.). Naime, tužitelj je temeljem sporne odredbe već platio naknadu za obradu kredita, a postoji pravna nesigurnost glede valjanosti istih odredbi. Utvrđenje ništetnosti ima za cilj otkloniti istu nesigurnost i omogućiti tužitelju da, temeljem pravomoćne presude, ostvari daljnja prava (npr. povrat plaćenog iznosa, brisanje upisa, zaštita od budućih zahtjeva tuženika i sl.). Tužitelj ne može ostvariti povrat isplaćenih iznosa bez prethodnog utvrđenja ništetnosti sporne odredbe, budući da je valjanost iste odredbe sporna i predstavlja pravno pitanje koje prethodi možebitnom kondemnatornom zahtjevu. Sudska praksa potvrđuje da pravni interes postoji kada je utvrđenje ništetnosti preduvjet za ostvarenje drugih prava (npr. povrat plaćenog iznosa). Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici posl. br. P-170/2025-5 je izričito navedeno da je dopušteno podnijeti tužbu za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kada postoji pravna nesigurnost i kada je utvrđenje nužno radi zaštite prava potrošača. Dakle, sud je utvrdio ništetnost odredbe iako je tužitelj postavio deklaratorni zahtjev, uz obrazloženje da je utvrđenje ništetnosti preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava (npr. povrat iznosa). Nadalje, sudska praksa potvrđuje da je dopušteno podnijeti deklaratornu tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe kada je to nužno radi zaštite prava potrošača i otklanjanja pravne nesigurnosti, osobito u slučajevima kada je riječ o standardnim ugovorima i odredbama koje se primjenjuju na veći broj korisnika.

Slijedom navedenog, tužitelj ima pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, sukladno čl. 187. ZPP-a i mjerodavnoj sudskoj praksi. Utvrđenje ništetnosti je nužno radi otklanjanja pravne nesigurnosti, zaštite prava potrošača i kao preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava tužitelja, a što potvrđuje i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1625/2024-2 od 17. svibnja 2024.

17. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

18. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

19. Zaključno, kako se o spornoj odredbi nije pregovaralo, to je time ugovorna odredba po kojoj je predviđena naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita nepoštena, jer korisnik kredita o njoj nije pojedinačno pregovarao, a prouzročila je

značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužitelja, kao potrošača kredita, pa je posljedično i ništetna u smislu mjerodavne odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

20. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora, valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude, dok je kao posljedicu iste, u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa 58,40 EUR za trošak obrade kredita (jednokratna naknada), to tim više što visina iste naknade i datum plateža iste naknade (28. kolovoza 2006.) nije sporan (list 130), kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 28. kolovoza 2006., kao dana isplate/korištenja kredita i ujedno naplate iste naknade (list 130) s obzirom da je za utuženi iznos troškova obrade kredita (tzv. ulazna naknada) umanjen iznos kredita prilikom isplate, pa do isplate, sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine, br. 153/04.) te nadalje od 1. siječnja 2008. određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude.

21. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

22. Slijedom navedenog, tužitelju je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 17. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 14. travnja 2026. i 21. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u iznosu 50,00 EUR umjesto zahtijevanog iznosa 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 200,00 EUR, kao i troška sudske pristojbe za tužbu u iznosu 26,54 EUR i za presudu u iznosu 53,10 EUR. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 279,63 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. III. izreke presude, dok je ostatak tužiteljevog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, valjalo odbiti kao neosnovan (toč. IV. izreke presude).

23. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu i podneska od 30. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 14. travnja 2026. i 21. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 50,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 200,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (50,00 EUR). No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 250,00 EUR nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. V. izreke presude.

24. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) iskazane su novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

25. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužitelja i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-9382f**

Kontrolni broj: **05b32-bb1e8-397ef**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.